

Carta oberta a ERC

written by Adam Majó | 22 de febrer de 2018

Companys/companyes,

Deixeu-me dir d'entrada que considero l'1 d'octubre la victòria més gran de l'independentisme des del triomf de Macià l'any 1931 i que tinc claríssim que el referèndum fou possible gràcies, sobretot, a l'actitud decidida i decisiva del Govern de la Generalitat i, molt concretament, de l'equip del vicepresident Junqueras. No vull menystenir el paper del president Puigdemont, de l'Assemblea, d'Òmnium o dels CDRs. Tampoc oblidó la necessària pressió de la CUP ni la valenta catarsi del món convergent, però sense el paper central de la gent d'ERC al Govern, ni hi haguera hagut urnes, ni cens, ni paperetes, ni la necessària coordinació.

És precisament perquè penso que ERC ocupa el centre de gravetat de l'independentisme i que, per tant, si no està en les millors condicions, se'n ressent tot el moviment, que em preocupen les decisions i, sobretot, l'actitud que els portaveus d'Esquerra estan tenint els darrers dies, setmanes i mesos. Jo també penso que tenir govern és necessari. No comparteixo l'opinió dels que afirmen que el govern estaria lligat de mans i peus i que no serviria de res. És clar que un govern autonòmic, i més en les actuals circumstàncies, no és l'eina que voldríem (coi, per això volem una república!) però també és cert que la Generalitat, igual que els Ajuntaments, ens donen representativitat i uns instruments per plantar cara a l'etapa de confrontació, (pacífica i democràtica, però confrontació) en la qual ens trobem. Si una cosa hem après tots plegats des de l'1 d'octubre és que no hi haurà República sense conflicte ni avenços sense un cert grau de risc per a les persones més compromeses. Es tracta, evidentment, de dosificar el risc i de mesurar en cada moment les pròpies forces i de modular la intensitat dels nostres esforços, però, també, d'anar enrere només quan sigui inevitable i de mantenir

sempre alta la moral de victòria de la nostra gent.

És en aquest darrer punt on som molts els desconcertats amb els missatges que esteu transmetent darrerament. La política, ho sabeu prou, són fets però també discurs. Sense relat no hi ha acció i sense acció el relat perd credibilitat. Sóc conscient del trasbals organitzatiu i emocional que ha suposat la repressió patida per un partit de bona gent com ERC. Entenc que encara us esteu sobreposant a la clatellada. Però m'atreveixo humilment a aconsellar-vos que refeu com abans millor la direcció executiva del partit, que poseu al capdavant de l'àrea de comunicació (portaveus inclosos) a gent capaç de transmetre energia i confiança en la República i que deslliureu de referencialitat a les persones massa tocades psicològicament per la repressió.

Ja sé que no us dic res que no sapigueu i, de fet, estic convençut que ja esteu treballant en aquesta direcció, però ho tenia al cap (i al cor) i us ho volia transmetre.